

Hoch, Edward D

Khói Thoảng

Lê Tân dịch

Gent đuổi người thoải mái trên ghế, lưỡi dao cạo mơn man trên mặt anh. Anh nhìn ra cửa sổ của hiệu cắt tóc. Trời đang nắng gắt, mặt đường dường như bốc hơi ở đây, đảo Hawaii. Bây giờ là tháng tư, đang mùa nóng. Người ta nói trời còn nóng đến tháng tám. Du khách đã đến nhiều, anh thấy họ trên khắp các nẻo đường phố ở đây.

Anh hỏi thằng bé đang cạo mặt cho anh.

- Em biết một người đàn ông tên Ken Su không?
- Ken su? Không!

Gent gật đầu, im lặng nhìn ra đường. Anh đã vượt qua một đoạn đường quá xa để thất vọng vì câu trả lời của thằng bé thợ cạo.

Anh trả tiền rồi ra khỏi hiệu, nhập vào những du khách trên đường phố. Anh đi ngang qua Ngân hàng Quốc Tế, qua khách sạn Alexander nổi tiếng, ngắm những núi lửa xa xa. Anh vào một quán nước ngồi nghĩ ngợi hàng giờ. Anh nghĩ về nỗi đau trong lòng mình, nỗi đau không bao giờ nguôi. Anh lại nghĩ đến Rhonda.

Anh lững thững đi đến bãi biển. Người ta đang tắm dưới nước, đang

ngủ ngon vui đùa trên bãi cát dưới bóng mát của những cây dừa.
Anh không nghe, không thấy những gì đang diễn ra xung quanh mình.

Tối hôm đó, anh trở lại hiệu cắt tóc, đứng trong hành lang, dưới ánh đèn mờ. Anh chờ thằng bé thợ cạo. Khi nó bước ra, anh nhẹ nhàng đến sau lưng.

- Cái gì vậy ?

Anh đẩy nó sát vào tường :

- Ken Su ? Ông ta ở đâu ?

Thằng bé rút tay ra khỏi túi áo. Lưỡi dao cạo lóe sáng nhưng Gent đã đề phòng. Anh đâm vào bụng thằng bé. Lưỡi dao văng xuống đường.

- Muốn còn răng để ăn thì nói đi, Ken Su đâu ?

Thằng bé cong người, đau đớn :

- Không biết.

Gent lấy trong túi ra tờ báo, đưa ra trước mặt nó:

- Thấy chứ ? Tháng mười vừa qua mày chụp hình với ông ấy. Đó là Ken Su.

- Tôi không quen ông ta. Tôi không biết ông ta là ai.

Gent tát vào mặt thằng bé:

- Tao đi sáu ngàn cây số đến đây để tìm mày. Tao tìm Ken Su sáu năm nay rồi. Ông ta ở đâu ? Đừng giấu !

- Không biết.

- Bức ảnh này chụp ở đâu?

- Quán rượu ... câu lạc bộ Yo-Ho-Ho, đường Diamond.

- Tốt.

Thằng bé chụp con dao nằm trên mặt đường khi Gent quay đi nhưng anh đã đá thốc vào bụng nó. Thằng bé nằm dài trên đường.

* * *

Đêm xuống đã lâu mà trời vẫn nóng. Gent thuê một chiếc xe hơi, lái thẳng đến bãi biển Waikiki, từ đó anh theo đường lớn đến đường Diamond. Gió biển lùa trong tóc làm anh như thấy mình trẻ lại, sống lại.

Câu lạc bộ Yo-Ho-Ho ở gần bãi biển, nơi đó thật vắng vẻ. Nó có vẻ nhỏ khi nhìn ở bên ngoài nhưng Gent ngạc nhiên khi vào trong, nó không nhỏ như anh thấy. Cách bài trí xa hoa, những người hầu bàn mặc đồng phục bằng vải đắt tiền.

Gọi một ly rượu rồi, anh hỏi người tiếp viên :

- Ai là chủ ở đây?
- Bà Cone. Bà ấy đang đứng sau quầy rượu đấy.

Gent thấy bà ta đang nói chuyện với những người trong ban nhạc.

Lát sau, bà ta bước ngang qua chỗ anh, anh hỏi :

- Bà là bà Cone?
- Vâng.

Đôi mắt đẹp, đôi môi to son đỏ có vẻ kêu gọi.

- Tôi có thể nói chuyện với bà về một trong những khách hàng của bà chứ ?
- Ông là cảnh sát?
- Không.

Bà ta ngồi xuống ghế đối diện anh.

- Anh cứ muốn hỏi gì thì cứ hỏi, trả lời hay không là quyền tôi.

- Bà biết ông Ken Su?

- Không.

Gent mở tờ báo có hình thằng bé thợ cạo và một người đàn ông.

- Người này.

- Ai bảo anh đến đây?

- Thằng bé thợ cạo trong hình.

Anh gọi một ly rượu nữa trong lúc bà ta có vẻ đăm chiêu. Cuối cùng, bà ta nói :

- Vâng, ông ấy là khách quen ở đây. Ông ấy có một người vợ đẹp lắm và một villa ở thành phố. Tên ông ta không phải là Ken Su.

- Thế tên gì?

- Anh muốn hỏi tôi thì phải biết cách nói chuyện chứ ? Tôi chưa biết anh là ai? Anh tìm ông ta làm gì? Tôi trông anh không giống cảnh sát.

- Tôi không phải cảnh sát, đây là việc riêng.

Bà ta nhìn quanh rồi nói:

- Cầm ly rượu của anh vào phòng tôi.

Căn phòng thật sang trọng. Salon êm ái như nuốt chửng lấy anh khi anh vừa ngồi vào.

Rõ ràng đây là phòng của đàn ông.

- Chồng bà...

- Chồng tôi chết rồi. Đây là nhà của ông ấy. Chồng tôi chết vì tai nạn xe hơi năm ngoái.

- Xin lỗi ...

- Có gì đâu ? Nào, anh muốn biết gì về người đó?

- Tôi hỏi bà trước.
- Tôi chỉ có thể cho anh biết tên thật của ông ấy khi tôi đã biết anh đang mưu tính chuyện gì.

Gent cảm thấy thích người htiếu phụ trẻ. Có lẽ anh nên tin bà ta. Có lẽ anh nên kể cho bà ta nghe về những cái anh chưa hề kể cho ai khác.

- Chuyện xảy ra trong chiến tranh thế giới vừa qua.
- Chiến tranh đã qua sáu năm rồi.
- Nhưng mọi chuyện chưa chấm dứt đối với tôi. Tôi tìm Ken Su sáu năm nay. Bất ngờ tôi thấy hắn trên báo và lần đầu hắn ở đây.
- Để làm gì ?
- Giết hắn.
- Thật chứ ?
- Thật. Tôi sẽ kể cho bà nghe.

Gent nhìn bà ta và chậm rãi kể :

- Vợ tôi tên Rhonda, tôi là Gent. Chúng tôi đến Borneo để trông coi rừng cao su của chúng tôi. Lúc đó chúng tôi còn rất trẻ, rất hạnh phúc. Cuộc sống hạnh phúc của chúng tôi chấm dứt khi Trân Châu Cảng bị tấn công, quân Nhật tàn phá tất cả. Chúng tôi bị bắt làm tù binh tuy chỉ là thường dân. Đàn ông đàn bà bị nhốt riêng. Chúng tôi đã tìm cách gửi thư cho nhau mấy lần.
- Hai anh chị ở tù bao lâu ?
- Ba năm rưỡi. Rhonda chết trong trại nữ tù binh ở Celebes. Một sĩ quan Nhật tên Ken Su là kẻ chủ mưu.
- Tôi không biết ông ta là người Nhật.

- Đúng, tôi nghĩ hẳn ta là người Mông Cổ hay Đại Hàn gì đó. Hẳn là sĩ quan cấp tá trong quân đội Nhật. Tôi gặp hẳn một lần duy nhất vào ngày hẳn tách rời vợ chồng tôi cũng như những người khác. Tôi nhớ hẳn cao hơn những người Nhật bình thường, còn trẻ. Tôi không bao giờ quên được đôi mắt hẳn.

Bà Cone châm thuốc, vẻ mặt buồn rầu vì đã hỏi về Ken Su :

- Ông dám kể cho tôi nghe hết ư?

- Tôi muốn có người biết chuyện này, biết bàn tay định mệnh đã cho tôi sống, cho tôi tìm kẻ giết vợ tôi.

Anh lưỡng lự một chút rồi vội vã tiếp:

- Trại tù của chúng tôi được binh đoàn dù Anh giải thoát. Tôi theo đoàn lính đến trại của Rhonda. Tôi muốn có mặt đúng lúc vợ tôi được thả. Nhưng ...

- Tiếp đi ...

- Khi Ken Su nghe tin chiến tranh đã chấm dứt và quân đồng minh đang chiếm đảo thì hẳn bắt 57 nữ tù binh xếp hàng trên sân tập, cho súng máy bắn chết hết rồi lôi xác đến một cái hố, đổ xăng xuống và đốt tất cả...

Gent ôm đầu.

- Lửa vừa tàn thì chúng tôi tới nơi. Ken Su và những cận vệ của hẳn trốn trong rừng. Một số những vệ sĩ bị bắt sau đó, nhưng Ken Su trốn thoát. Người ta cho rằng hẳn hóa trang thành dân di tản và trốn qua Philippines.

- Tại sao hẳn lại làm thế khi chiến tranh đã qua?

Gent thở dài, nhớ lại những hình ảnh hôm đó, những xác chết cháy

thành than còn bốc khói, mùi thịt khét lẹt.

- Những vệ sĩ nói hắn rất tàn ác, hắn phải thủ tiêu những nhân chứng có thể hại hắn sau này. Hắn biết dù chiến tranh chấm dứt nhưng hắn vẫn bị truy tố là tội phạm chiến tranh vì thế hắn giết họ rồi bỏ trốn. Hắn không giống người Nhật nên dễ dàng trà trộn vào dòng người di tản.

- Sao anh biết chắc người đàn ông trong hình là Ken Su ?

- Chắc chứ. Tôi theo dấu hắn từ nhiều năm nay. Hắn có nhiều hình bỏ lại, hình chụp ở các chiến trường.

- Việc anh định làm đâu có thể hồi sinh cho Rhonda ?

- Vâng, không thay đổi gì, nhưng tôi sẽ ngủ ngon và tôi có thể cưới người đàn bà khác mà không bị hình bóng Rhonda ám ảnh.

- Anh muốn gì ở tôi ?

- Tên và địa chỉ hắn.

- Nếu thật đây là Ken Su thì bây giờ ông ta là Walter, quốc tịch Mỹ. Ông ta là nhà xuất cảng thực phẩm đông lạnh. Rất giàu. Ông ta có một người vợ rất đẹp, không con. Họ sống trong một biệt thự ở đây, trên đại lộ Moana, gần bến tàu du lịch.

Gent đứng dậy:

- Cám ơn bà nhiều lắm. Nhờ bà điện cho hắn, báo cho hắn biết là tôi đang đến.

Bà ta nói nhẹ nhàng :

- Khởi cần, ông ta đã biết rồi.

- Cái gì ?

- Thăng bé thợ cạo là cháu ông ta.

* * *

Gent tìm thấy căn nhà dễ dàng.

Nó nằm xa đại lộ ồn ào xe cộ. Anh ngừng xe bên lề đường và ngồi ngẫm nghĩ, chờ đợi. Bây giờ là mười một giờ đêm. Trời bắt đầu mưa. Nhìn mưa rơi, anh nghĩ đến Rhonda. Anh mở nắp cái va li nhỏ lấy ra khẩu súng. Cuộc săn đuổi sắp kết thúc.

Anh bấm chuông, chờ đợi. Đèn bỗng sáng choang. Một gia nhân xuất hiện.

- Ông cần gì ?
- Ông Walter có nhà chứ ?
- Có việc gì không ạ ?
- Tôi có thư phải giao tận tay cho ông Walter.
- Ông ấy không có ở nhà.

Gent không muốn quay lưng về mà không được gì. Anh nói, thái độ rất thản nhiên :

- Tôi sẽ đợi, việc rất quan trọng.
- Ông ấy không về nhà đêm nay.
- Tôi có thể biết chỗ ông ấy đang ở chứ ?

Gã nhún vai :

- Ông hãy đến văn phòng ông ấy vào sáng mai.

Không, anh không thể chờ đợi được nữa, không thêm một phút nào nữa. Gã gia nhân sắp đóng cửa. Gent hích vai, cánh cửa bật ra.

- Ông ấy đâu ?

Gã lùi lại, la lên :

- Lanny!

Gent liếc vào trong, vừa đúng lúc anh thấy thằng bé thợ cạo lao đến, tay cầm con dao cạo. Gent nhảy qua bên, thằng bé mất đà và anh đá vào lưng nó. Thằng bé văng vào cửa kính rồi nằm bất tỉnh trên sàn nhà. Anh quay qua gã kia, gã nhìn xuống thằng bé rồi quỳ xuống khóc nức nở.

Gent liếc qua Lanny, tay rút súng :

- Mày còn giở trò thì ăn đạn đấy con ạ! Ông ấy đâu ?
- Tôi không biết.

Gent quát họng súng vào mặt thằng bé, máu chảy ròng ròng bên má nó.

- Ông ấy ở đâu ? Tôi không đùa!

Lanny toan bỏ chạy nhưng Gent tóm ngay cổ áo hắn quật xuống đất :

- Ở đâu? ... Ở đâu? ... Hắn ở đâu? ... Nói! Ở đâu ?
- Ông điên rồi
- Lão ... ở ... đâu? Lão ở đâu ?
- Họ có một chiếc du thuyền ... ở bến cảng ... đừng ...

Gent quay đi ngay. Anh đã thuộc lòng mọi nơi ở đây. Mấy phút sau anh đã đến bến cảng. Rất nhiều du thuyền đậu ở đó. Có một cái nhà lá bên hồ tắm nước ngọt. Một người đàn ông đang ngủ. Anh gọi ông ta dậy.

- Thuyền nào của ông Walter?
- Anh là ai ?

Gent rút súng :

- Tôi sẽ giết anh, tôi đã đi hàng ngàn dặm để đi tìm ông ta, bây giờ

chẳng có cái gì có thể buộc tôi bỏ cuộc.

- Ông! Bỏ súng ...

- Ở đâu ?

- Chiếc thuyền lớn ở cuối bến, tên là Sibub.

Gent quát họng súng vào đầu hần. Hần gục xuống.

Anh biết hần nói thật vì Sibub là tên trại giam nữ tù binh mà Rhonda đã ở.

Mùi nước biển, gió biển nồng trong mũi anh.

Anh bỗng thấy mùi nước biển giống như mùi thịt người cháy khét,

anh bỗng thấy những xác chết cháy đen bốc khói ...

Tấn tuồng sắp kết thúc.

Gent nắm chặt khẩu súng trong tay, bước lên thuyền.

Người đó đang đợi anh, ông ta đứng trong bóng tối. Hần cao và đen.

Hần hỏi :

- Anh muốn gì ?

- Chào anh, Ken Su.

Gent giơ khẩu súng lên nhưng anh không bắn ngay. Anh muốn người này phải biết tại sao mình phải chết.

- Anh lầm rồi, tôi không phải Ken Su. Tôi tên là Walter, tôi là người Mỹ.

- Láo ! Tao chỉ gặp mày một lần nhưng tao không bao giờ quên được. Mày là đại tá Ken Su của quân xâm lăng Nhật. Mày trông coi trại giam nữ tù binh, trại đó tên Sibub.

- Anh lầm rồi, tôi là Walter, tôi là nhà xuất cảng thực phẩm đông lạnh.

- Thế tại sao mày trốn ở đây ? Tại sao thuyền này tên Sibú ?

Người đàn ông bước tới một bước nhưng hai tay ông ta vẫn ở trong bóng tối.

- Bình tĩnh ông bạn. Vợ tôi đang ngủ dưới cabin, xin nói nhỏ chứ. Tôi không trốn ai cả. Tôi là người Mỹ.

- Ken Su, tao muốn cho mày biết tại sao mày phải chết. Một trong số 57 người đàn bà mày bắn chết rồi thiêu xác năm xưa là vợ tao. Tên cô ấy là Rhonda. Cô ấy có mái tóc vàng và rất đẹp. Tụi tao đến đó để trông nom đồn điền cao su từ trước chiến tranh. Tao không thấy vợ tao từ ngày mày tách riêng đàn ông và đàn bà. Tao vẫn sống. Tao không nghĩ là còn có ngày tao tìm thấy mày. Số phận cho tao sống, cho tao thấy hình mày trên báo, tao thấy mày và thằng bé thợ cạo và gặp bà Cone.

- Tôi chưa bao giờ ở trong quân đội Nhật. Tôi lớn lên ở Hawaii.

- Mày nghĩ tao có thể quên được mặt mày à ? Trí nhớ tao tốt lắm.

- Tôi giống người Nhật lắm à ?

- Không, nhưng mày giống kẻ giết người. Mày giống kẻ tao đang tìm.

- Anh muốn giết tôi mà không có chứng cứ ư ? Anh không sợ lắm sao ?

Gent lưỡng lự. Ngón tay anh căng trên cò súng. Anh chợt nhớ một điều trong sách hướng dẫn du khách.

- Mày nói là mày sống và lớn lên ở đây à ?

- Đúng.

- Vậy mày đã hẳn có nhiều lần đi sở thú. Kể cho tao nghe về nó.

- Cái gì ? Anh điên à ?

- Không. Kể cho tao nghe về những con thú trong đó. Có bao nhiêu răn ?

- Tôi ... làm sao biết ? Đã lâu ...

- Bao nhiêu ? Ken Su ? Bao nhiêu ?

- Có ba hay bốn con gì đó ... tôi không nhớ rõ ...

Gent lắc đầu :

- Sai rồi, Ken Su. Bất cứ đứa con nít nào ở đây cũng biết trên đảo này không có răn. Chính phủ cấm nuôi răn ở đây, kể cả sở thú. Nghe chưa, Ken Su ?

- Vâng.

Giọng ông ta bỗng khác lạ.

- Chúng ta bàn bạc một chút được chứ ?

- Không.

Ông ta bỗng rùng mình :

- Tôi cũng đã đi quá xa. Tôi không còn là Ken Su. Tôi không còn là người anh tìm kiếm. Bỏ súng xuống đi.

- Mà phải chết.

- Không phải tôi thoát chết ở rừng già năm xưa để rồi phải chết ở đây đâu anh bạn.

Vừa dứt lời, khẩu súng nhỏ trong tay anh ta nổ luôn. Gent thấy đạn sượt qua má anh rất bỏng. Anh bóp cò. Một phát, hai phát. Anh la lên :

- Rhonda ! Rhonda !

Ba, bốn, năm phát. Ken Su từ từ gục xuống. Tim Gent đập dữ dội. Anh bước qua xác chết. Nhưng chưa hết.

Sự khao khát trả thù vẫn còn trong anh. Còn một viên đạn trong ổ.
Anh ước ao Ken su vẫn sống để nhìn thấy anh giết vợ hắn.
Bước qua vũng máu, Gent bước xuống cabin.
Anh thấy mình như đang chết và anh muốn chết ngay lập tức.
Anh đang đối diện với một người đàn bà nét mặt kinh sợ, vợ Ken Su,
RHONDA.

từ Alfred Hitcock s Magazine

Nguồn: Dactrung
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003